

have udrettet meget godt baade i økonomisk, kulturel og social Henseende i vor Befolkning gennem mange, mange Aar, ja — det er endogsaa et stort Spørgsmaal, om deres Fortjenester paa disse Omraader ikke ere mindre omdisputable end deres Fortjenester af det religiøse Livs Fremvækst.

Men hvis det var galt med Værgeraadet, var det selvfølgelig endnu meget værre med Overværgeraadet. Overværgeraadet sidder, sagde det ærede Medlem for Viborg Amts 3die Valgkreds (Jensen-Knudstrup), her i København og kan ikke kende nogen Ting. Om det ærede Medlem, som sidst talte, er enig med ham i dette Udtryk, ved jeg ikke ganske, men han syntes i alt Fald ikke at være særlig tilfreds med Overværgeraadet. Jeg vil ogsaa sige, at der er en Bestemmelse med Hensyn til Overværgeraadet, som nok kan falde de ærede Medlemmer lidt for Brystet, nemlig den, at selve Plejehjemmet eller Opdragelsesstedet skal udpeges af Overværgeraadet, naar Værgeraadet har taget Beslutning om, at der skal skrives ind, og at Barnet skal bort fra Hjemmet. Det ser lidt grelt ud, men jeg tror ikke desto mindre, at det er rigtigt, og jeg gør det, fordi jeg med Flid har gennemlæst de kloge, forstandige, alvorfulde og indtrængende Motiver, hvormed Kommissionen af 1893 begrundet dette mærkelige Forslag. Hvis ærede Medlemmer ville læse Betænkningen, Side 41 - 59, igennem med Flid, ville de faa et Indtryk af, at man her staar foran noget, som ret for Alvor har ligget alle Kommissionens Medlemmer paa Sinde, endogsaa i den Grad, at de udtale i Betænkningen, at de ere nær ved at ville betragte den hele Reform som forfejlet, hvis denne Bestemmelse ikke kommer ind. Det er nu ikke rigtigt, hvad det ærede Medlem for Kellerup sagde, at Overværgeraadet sidder her inde i København og kan ikke kende noget til Plejehjemmene, og at Værgeraadene, som leve ude i Kommunerne, meget bedre kunne vide Besked om, hvor Børnene skulle anbringes.

Den Tale er ved nærmere Eftertanke ikke holdbar. Sagen er jo nemlig den, at Plejehjemmene ligge ikke i den paagældende Kommune og bør ikke ligge der;

og at Overværgeraadet sidder ikke her inde i Hovedstaden som en Edderkop i sit Spind og drager Traadene ud og ind. Overværgeraadet er ved Overinspektøren og hans to Medhjælpere i Raadet og ved Fuldmægtigene eller Assistenterne paa Kontoret idelig paa Rejser over hele Landet for ved Selvsyn at sætte sig ind i, hvorledes Forholdene ere. Overværgeraadet modtager Indberetninger fra alle Tilsynsværger i Landet, det fører Lister over samtlige Børnehjem og Opdragelsesanstalter og de private Hjem, som efterhaanden staa til Raadighed, og har altsaa Betingelser for ganske anderledes at kunne sætte sig ind i denne Sag end de kommunale Værgeraad. Det vil jeg tillade mig at mene i det længste. Vi have en gammel Børnehjemsforstander i min Hjemstavn, som gerne plejer at sige: Der bør helst ligge Vand mellem Børnenes Fødested og Plejehjemmet. Hans Mening er, at naar Børnene ere fra den ene Landsdel, skal deres Plejehjem helst ligge i en anden, fordi det gælder om at frigøre Børnene fra Forældrenes uheldige Paavirkning og at stille dem saaledes, at de fuldstændig fordomsfrit ligesom kunne begynde Livet fra nyt af. Denne samme Tanke er enstemmig udtalt i Kommissionsbetænkningen og udtalt der med megen Alvor og Styrke. Overværgeraadet sidder altsaa ikke her i København og dømmer om ukendte Forhold ude i Landet, men det dømmer om Forhold, som det kender og har Betingelse for at kende ganske anderledes end de kommunale Værgeraad. Det er jo en gammel Erfaring, at det, som man til daglig Brug arbejder med og er optagen af, faar man Interesse for og Kærlighed til. Men se nu, ærede Medlemmer, vi kunne vel være enige om, at forhaabentlig vil en stor Del af de Værgeraad, som blive oprettede efter denne ny Lov, aldrig i denne Menneskealder komme i Funktion. Hvor er det saa muligt, vil jeg nok spørge, at disse Mennesker skulle føle sig inderlig og nøje knyttede til denne Sag og føle det store Ansvar, der lægges paa deres Skuldre, naar de kun for saa vidt er optagne deraf, som der maaske een Gang i hver Menneskealder højt regnet kan komme til at foreligge et Spørgsmaal for dem. Det er i alt Fald vort Haab, at